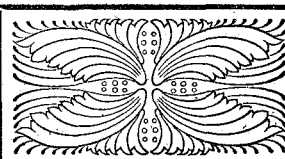


REVISTA



Matí de sol... matí de festa!

Matí de sol...; matí de festa...! Les gents tornen de Missa major, endiumenjades i cofoies, assaborint el benestar que els brinda la vida. Al centre del carrer, uns vaillets juguen a bales i els gossos, ajaçats arràn de les façanes, no dormen, però tenen les parpelles mig closes, fruïnt del plaer d'assoleiar-se.

L'avi, no hi és avui, al rasés de la pared, caragolant cigarrets i barbotejant corrandes d'altres temps. Altres diumenges es passava el matí barrejat amb la quitxalla judicant les jugades de l'afer de les bales, explicant-los-hi contes fantàstics que mantenien belles entones a la menudalla amb un pam de boca badada, mentre ell gosava com quan, oïnt-les dels passats, era vora la llar o al batent del mateix sol en que are les repetia...

L'avi no hi és aquest matí de festa en que el món es revifa de la melangia de les jornades plujoses i de la quietud de les nevades...

Ja branda la campana com si contés les hores. Enfront el portal de cà l'avi s'hi deturen els homes del poble, bo i mudats i seriosos...

Ja apunta pel carrer la creu de fusta que acompanya al rector recitant pregaries.

Els homes s'han afilerat i es lleven la gorra...

L'avi passa pel bell mig del carrer, tancat dins la caixa; i els vaillets, que fins llavors no hagueren esment de la tragèdia, arpleguen les bales i es decanten. Al més petit de tots l'enceguen les llàgrimes; és orfe, és delicat, i en les triflques del joc la veritat no imperarà mai, mancant-li l'avi...

El corteig ja ha passat i una tènua polsina resta, lluint al sol sospesa com una pluja de plata...

Bona camisera

Es necessita a la casa Eduard PUJOL
(Cal Gras)

Al cim d'un admetller, esclata un botó de neu..., els vaillets reprenen ses jugades..., dins les cuïnes, les dones canten amb dalit, preparant la menestra..., els gossos, al rasés de la façana, assaborixen la beatitud de l'hora i hi manca solament el de cà l'avi, que, junt al llit del mort, esguarda el portal per on eixí la caixa i entre potes té la petaca del mort, que de tant en tant llepa...

Matí de sol..., matí de festa...! Frisança de primavera que vol rebrotar!... Tot acompanya a l'avi, que reposa sota la terra del cementiri.

DIDAC FRANSS OPALIINÆ

(Escrit expressament per a LA GRALLA.)

Llibres deixats

Llegir una novel·la és en veritat una feina ben agradable. Pels nostres ulls passa una visió de vida emocionant, i girant fulls ens assimil·lem la realitat que la novel·la ens fa viure talment com si fossim nosaltres un dels seus personatges.

Situem alhora l'acció en llocs coneguts, i en la nostra imaginació canviem els noms dels personatges pels d'amics nostres, fent-nos així l'il·lusió d'una real existència.

Això, naturalment, ens dona plaer; però el goig més refinat el sentim en obrir per primera vegada un llibre i en tallar els fulls d'una rústega encuadernació. Sembla que, en fer-ho, descobrim el misteriós encant d'unes existències ignorades, d'uns sentiments i passions que sense nosaltres haurien passat desapercebuts a tothom. Amb quina quintaessenciada delectança trenquem la virginitat d'un llibre nou!...

Per això sentim menyspreu per aquells llibres deixats que, de mà en mà, han perdut la puresa del seu blanc paper i en llurs caïres arrugats s'hi nota la pressió d'uns dits atrevits que abans que els nostres els han fullejat.

Menys mal que a voltes un llibre deixat ens porta la delícia d'un perfum de dona!

XIXU

Curiositats granollerines

XVIII

La Porxada (adicció)

Escrit que fou el darrer article referent a aquesta magna obra, construïda en l'any 1586, i no en 1635 com hem vist més d'un cop consignat en lletres de motllo, afegirem a tot el què fou l'objecte de aquell article, una aclaració i una adicció importants.

L'aclaració, és la d'una suposició que feiem *calamo currente* en respecte a l'origen de la pedra que serví per a construir el nostre porxo: dèiem, que ens semblava que, pel cognom Monràs, la pedrera de Puig Llunell, devia trobar-se situada al terme de La Roca, essent així que, millor enterats, es troba a la partida dita del Serrat de l'Ocata, propietat de la casa Antoja, a L'Ametlla del Vallès. Ho deixem, doncs, consignat així, definitivament.

L'adicció és la contracta de l'obra cuita, que en l'anterior article, ens va quedar damunt la taula. Dita contracta va ésser firmada el dia 7 de juny de 1587, entre els honorables Jurats de la Universitat de la vila de Granollers i en Antoni Cisa i en Pere Serra, rajolers, ambdós de la població, sots els pactes següents: *les teules necessàries a l'obra, a raó de cinc lliures el miler; els maons d'obra cuita d'un pam en quadro de mida, a raó de tres lliures i deu sous el miler, i els caïrons, de la pròpia qualitat, a raó de cinc lliures el miler.* Com a quantitat mínima, es contracten 1,200 teules, 1,100 maons i 3,000 caïrons, tot d'obra cuita, bona i rebedora. Són testimonis d'aquesta escriptura, en Andreu Roura, pagès; en Francisco Bòria, parador i en Narcís Tarrades, escrivent, tots veïns de Granollers.

C.

Es lloga una habitació

completament moblada i independent per a una sola persona

Raó: Doctor Robert, 8, 3.^{er}

Molturació de blat-de-moro, ordi, civada

i tota classe de grans per al bestiar

Perfecció i màxim rendiment en tots els treballs

Preus baratíssims per grans comandes

Salvador Mitjà

Passeig de la Muntanya, 12 (Carretera de La Roca) Telèfon 91 :: GRANOLLERS